

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžf/59/2015
Identifikačné číslo spisu: 6014200940
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:6014200940.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Kataríny Benczovej v právnej veci žalobcu: B. K. C., bytom v R. R., L. X, zastúpeného Mgr. Filipom Osvaldom, advokátom, so sídlom vo Zvolene, Trhová 1, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 1100301/1/241483/2014/4985 zo dňa 23.05.2014, č. 1100301/1/241448/2014/4985 zo dňa 23.05.2014 a č. 1100301/1/241491/2014/4985 zo dňa 23.05.2014, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/90/2014-45 zo dňa 10.4.2015 jednohlasne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v v Banskej Bystrici č. k. 24S/90/2014-45 zo dňa 10.4.2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom zrušil preskúmané rozhodnutia žalovaného označené v záhlaví tohto rozsudku vrátane prvostupňových rozhodnutí Daňového úradu Banská Bystrica č. 9600302/5839250/2014/MydM, č. 9600302/5/839074/2014/MydM a č. 9600302/5/838415/2014/MydM všetky z 5.3.2014, podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovanému zároveň uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 1 095,28 €, z toho trovy právneho zastúpenia vo výške 885, 28 € a iné trovy vo výške 210 €.

Konštatoval, že žalobca sa tromi žalobami doručenými krajskému súdu 24.7.2014 domáhal preskúmania zákonnosti vyššie uvedených rozhodnutí žalovaného, ktorými potvrdil vyššie označené prvostupňové rozhodnutia Daňového úradu Banská Bystrica (ďalej aj „správca dane“), ktorými v zmysle § 63 ods. 1 zák. č. 563/2009 Z.z. o správne daní (ďalej len „Daňový poriadok“) a § 35b ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb.

v znení účinnom k 31.08.2007 žalobcovi nepriznal sankčný úrok z preplatku na dani z pridanej hodnoty (DPH) z nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobia apríl, máj, jún 1997 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie správcu dane - apríl, máj, jún 1997“). Uznesením č. k. 24S/90/2014-44 zo dňa 10.04.2015 spojil na spoločné konanie uvedené veci s poukazom na § 112 ods. 1 O.s.p. Po preskúmaní napadnutých rozhodnutí žalovaného ako aj konaní a rozhodnutí, ktoré im predchádzali, v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobách (§ 249 ods. 2 O.s.p.) a dospel krajský súd k záveru, že žaloby sú dôvodné.

Z pripojených administratívnych spisov krajský súd zistil, že správca dane vykonal u žalobcu v zmysle § 15 zák. č. 511/1992 Zb. daňové kontroly zamerané na oprávnenosť nároku na odpočet DPH, o výsledku ktorých vyhotovil Protokol č. 694/321/28241/2000 z 03.04.2000 (zdaňovacie obdobie jún 1997), Protokol č. 694/321/28254/2000 z 03.04.2000 (zdaňovacie obdobie máj 1997) a Protokol č. 694/321/28227/2000 z 03.04.2000 (zdaňovacie obdobie apríl 1997), ktoré boli so žalobcom prerokované a doručené 15.05.2000. Na základe výsledkov kontrol správca dane vydal rozhodnutie č. 694/321/44138/2000 zo dňa 19.05.2000 (zdaňovacie obdobie jún 1997), č. 694/321/44143/2000 zo dňa 19.05.2000 (zdaňovacie obdobie máj 1997) a č. 694/321/44130/2000 zo dňa 19.05.2000 (zdaňovacie obdobie apríl 1997), ktorými žalobcovi nepriznal za zdaňovacie obdobie apríl, máj a jún 1997 uplatnené nadmerné odpočty a určil mu daňové povinnosti vo výške stanovenej v týchto rozhodnutiach tak, ako je uvedené na str. 5-11 tohto rozhodnutia. Proti rozhodnutiam správcu dane z 19.05.2000 sa žalobca odvolal, pričom žalovaný tieto rozhodnutia potvrdil rozhodnutiami č. V/210/6978/00/Jaro zo dňa 26.09.2000 (zdaňovacie obdobie jún 1997), č. V/210/6976/00/Jaro zo dňa 26.09.2000 (zdaňovacie obdobie máj 1997) a V/210/6974/00/Jaro zo dňa 26.09.2000 (zdaňovacie obdobie apríl 1997). Na základe podanej žaloby o preskúmanie zákonnosti predmetných rozhodnutí žalovaného z 26.09.2000 Najvyšší súd SR citované rozhodnutia žalovaného z 26.09.2000 i rozhodnutia správcu dane z 19.05.2000 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Správca dane u žalobcu vykonal opakované daňové kontroly za predmetné zdaňovacie obdobie apríl, máj a jún 1997, o výsledku ktorých vyhotovil Protokol č. 651/2200/68220/2002 zo dňa 04.07.2002 v znení Dodatku z 23.07.2004 (zdaňovacie obdobie jún 1997), Protokol č. 651/2200/68218/2002 zo dňa 04.07.2002 v znení Dodatku z 23.07.2004 (zdaňovacie obdobie máj 1997) a Protokol č. 651/2200/68216/2002 zo dňa 04.07.2002 v znení Dodatku z 23.07.2004 (zdaňovacie obdobie apríl 1997), ktoré boli prerokované so žalobcom a doručené mu boli 06.09.2004. Na základe výsledkov kontrol správca dane vydal rozhodnutia č. 651/230/65087/04/Šauš zo dňa 13.09.2004 (jún 1997), č. 651/230/65072/04/Šauš zo dňa 13.09.2004 (máj 1997) a č. 651/230/65061/04/Šauš zo dňa 13.09.2004 (apríl 1997), ktorými bola žalobcovi určená DPH za obdobie apríl - jún 1997 vo výške uvedenej v týchto rozhodnutiach. Proti rozhodnutiam správcu dane z 13.09.2004 podal žalobca odvolania, o ktorých rozhodol žalovaný rozhodnutiami č. IX/256/22-80/05/311-r zo dňa 07.01.2005 (jún 1997), č. IX/256/20-78/05/311-r zo dňa 07.01.2005 (máj 1997) a č. IX/256/19-77/05/311-r zo dňa 07.01.2005 (apríl 1997) tak, že rozhodnutia správcu dane z 13.09.2004 zrušil a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie. Správca dane vykonal u žalobcu opakované daňové kontroly DPH za zdaňovacie obdobie apríl - jún 1997, o ktorých bol vyhotovený Protokol č. 651/321/46290/2005/10403, 10468/Ska, Zna zo dňa 21.07.2005 (jún 1997), č. 651/321/46290/2005/10403, 10468/Ska, Zna zo dňa 21.07.2005 (máj 1997) a č. 651/321/46290/2005/10403, 10468/Ska, Zna zo dňa 21.07.2005 (apríl 1997), ktoré boli so žalobcom prerokované a boli mu doručené 19.10.2005. Na základe výsledkov kontrol boli vydané dodatočné platobné výmery č. 651/230/60142/05/Šauš zo dňa 27.10.2005 (jún 1997), č. 651/230/60141/05/Šauš zo dňa 27.10.2005 (máj 1997) a č. 651/230/60137/05/Šauš zo dňa 27.10.2005 (apríl 1997), ktorými bola žalobcovi určená DPH za zdaňovacie obdobie apríl - jún 1997 vo výškach uvedených v týchto rozhodnutiach. Žalobca podal proti uvedeným rozhodnutiam správcu dane z 27.10.2005 odvolania, o ktorých rozhodol žalovaný rozhodnutím č. I/221/952-4705/2006-990311-r z 23.01.2006 tak, že zmenil dodatočný platobný výmer správcu dane z 27.10.2005 tak, že žalobcovi určil za zdaňovacie obdobie jún 1997 DPH v sume - 1.570.445,- Sk (nadmerný odpočet), rozhodnutím č. I/221/952-4704/2006-990311-r z 23.01.2006, ktorým zmenil dodatočný platobný výmer správcu dane z 27.10.2005 tak, že žalobcovi určil za zdaňovacie obdobie máj 1997 DPH v sume -1.153.225,- Sk (nadmerný odpočet) a č. I/221/952-4701/2006-990311-r z 23.01.2006, ktorým zmenil dodatočný platobný výmer správcu dane z 27.10.2005 tak, že žalobcovi určil za zdaňovacie obdobie apríl 1997 DPH v sume -1.095.892,- Sk

(nadmerný odpočet). Správca dane na základe citovaných rozhodnutí vrátil žalobcovi nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie jún 1997 dňa 09.02.2006 vo výške 1.570.445,- Sk (52.129,22 Eur), za zdaňovacie obdobie máj 1997 dňa 09.02.2006 vo výške 1.153.225,- Sk (38.280,06 Eur) a za zdaňovacie obdobie apríl 1997 dňa 09.02.2006 vo výške 1.095.892,- Sk (36.376,95 Eur), čo vyplýva z vyjadrenia žalovaného.

Žalobca listom označeným ako „Výpočet úroku z omeškania - jún 1997“ doručeným správcovi dane 27.11.2006 požiadal správcu dane o úhradu finančného vyčíslenia úroku z omeškania z oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu DPH za jún 1997 vo výške 1.602.200,- Sk, t.j. 53.183,30 Eur (pri dennom úroku 0,3375342466 % je celkový úrok z omeškania 102 % z dlžnej sumy) z dôvodu, že nadmerný odpočet DPH za jún 1997 (vo výzve nesprávne uvedené apríl 1997) bol žalobcovi vo výške 1.570.740,- Sk, t.j. 52.139,02 Eur vrátený dňa 28.02.2006. Omeškanie predstavovalo 3022 dní. Žalobca listom označeným ako „Výpočet úroku z omeškania - máj 1997“ doručeným správcovi dane 27.11.2006 požiadal správcu dane o úhradu finančného vyčíslenia úroku z omeškania z oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu DPH za máj 1997 vo výške 1.192.671,- Sk, t.j. 39.589,42 Eur (pri dennom úroku 0,3375342466 % je celkový úrok z omeškania 103,42 % z dlžnej sumy) z dôvodu, že nadmerný odpočet DPH za máj 1997 (vo výzve nesprávne uvedené apríl 1997) bol žalobcovi vo výške 1.153.225,- Sk, t.j. 38.280,06 Eur vrátený dňa 28.02.2006. Omeškanie predstavovalo 3064 dní. Žalobca listom označeným ako „Výpočet úroku z omeškania - apríl 1997“ doručeným správcovi dane 27.11.2006 požiadal správcu dane o úhradu finančného vyčíslenia úroku z omeškania z oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu DPH za apríl 1997 vo výške 1.146.693,- Sk, t.j. 38.063,23 Eur (pri dennom úroku 0,3375342466 % je celkový úrok z omeškania 104,64 % z dlžnej sumy) z dôvodu, že nadmerný odpočet DPH za apríl 1997 bol žalobcovi vo výške 1.095.892,- Sk, t.j. 36.376,95 Eur vrátený dňa 28.02.2006. Omeškanie predstavovalo 3100 dní.

Správca dane rozhodnutiami zo dňa 19.12.2006 č. 651/230/922-71967/06/Šauš (jún 1997), č. 651/230/923-71966/06/Šauš (máj 1997) a č. 651/230/922-71967/06/Šauš (apríl 1997) žiadostiam žalobcu nevyhovel a sankčný úrok za neoprávnene zadržované peňažné prostriedky na DPH za zdaňovacie obdobia apríl, máj, jún 1997 nepriznal s odôvodnením, že žalobcovi s poukazom na § 110c a ust. § 110e zák. č. 511/1992 Zb. neprináleží nárok na vyplatenie sankčného úroku za neoprávnene zadržované peňažné prostriedky. Vyššie uvedené rozhodnutia boli na základe odvolania žalobcu rozhodnutiami žalovaného zo dňa 01.03.2007 č. I/221/3047-18299/2007/990311-r (jún 1997), č. I/221/3047-18298/2007/990311-r (máj 1997) a č. I/221/3047-18299/2007/990311-r (apríl 1997) zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu bol nesprávny postup správneho orgánu, pričom v ďalšom konaní mu bolo uložené, aby riešil nárok daňového subjektu na priznanie úroku z preplatku podľa § 63 ods. 6 Zákona o správe daní. Správca dane následne rozhodnutiami zo dňa 29.03.2007 č. 651/230/922-17556/07/Šauš (jún 1997), č. 651/230/923-17554/07/Šauš (máj 1997) a č. 651/230/924-17553/07/Šauš (apríl 1997) žiadostiam žalobcu nevyhovel a nepriznal mu úrok z preplatku na DPH nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobia apríl, máj, jún 1997, nakoľko nadmerný odpočet DPH nie je daňovým preplatkom v zmysle § 63 Zákona o správe daní v znení neskorších predpisov. Žalobcove odvolania proti uvedeným rozhodnutiam správcu dane boli rozhodnutiami správcu dane z 18.05.2007 zamietnuté. Rozhodnutiami z 31.01.2011 boli vyššie uvedené rozhodnutia správcu dane z 29.03.2007 zrušené a veci boli vrátené na ďalšie konanie. Na základe podnetu na preskúmanie uvedených rozhodnutí žalovaného mimo odvolacieho konania Ministerstvo financií SR rozhodnutiami zo dňa 15.08.2011 č. MF/211113/2011 (jún 1997), č. MF/211112/2011 (máj 1997) a č. MF/211111/2011 (apríl 1997) rozhodnutia žalovaného z 31.01.2011 zrušilo a vec bola žalovanému vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie z dôvodu jeho nezákonnosti, nakoľko bolo vydané v rozpore so znením ust. § 63 Zákona o správe daní v platnom znení v čase začatia daňového konania. Zmena predmetného ustanovenia nastala s účinnosťou od 01.09.2007, kedy bola do ustanovenia zavedená úprava zaplatiť úrok aj v prípadoch oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu a spotrebnej dane, na ktorú bolo uplatnené jej vrátenie. Z prechodných ustanovení § 110g cit. zákona vyplýva, že daňové konania, ktoré boli začaté a neboli ukončené do 31.08.2007 sa dokončia podľa zákona účinného k 31.08.2007. Následne žalovaný rozhodnutím zo dňa 07.11.2011 č. I/221/21136-116469/2011/990311-r rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 651/230/922-17556/07/Šauš zo

dňa 29.03.2007 o nepriznaní úroku z preplatku na DPH z nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie jún 1997 potvrdil s odôvodnením, že nadmerný odpočet, ktorý definuje Zákon o DPH, nespĺňa definíciu pojmu daňový preplatok v zmysle § 63 ods. 1 Zákona o správe daní, preto nie je možné priznať úrok podľa § 63 ods. 6 cit. zákona pri oneskorenom vrátení nadmerného odpočtu. Z rovnakých dôvodov žalovaný rozhodnutím zo 07.11.2011 č. I/221/21136-116467/2011/990311-r potvrdil rozhodnutie správcu dane č. 651/230/924-17553/07/Šauš zo dňa 29.03.2007 o nepriznaní úroku z preplatku na DPH z nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie apríl 1997 a rozhodnutím zo 07.11.2011 č. I/221/2113-116468/2011/990311-r potvrdil rozhodnutie správcu dane č. 651/230/923-17554/07/Šauš zo dňa 29.03.2007 o nepriznaní úroku z preplatku na DPH z nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie máj 1997.

Žalobca sa žalobami podanými na Krajskom súde v Banskej Bystrici domáhal preskúmania zákonnosti vyššie uvedených rozhodnutí žalovaného zo 07.11.2011, o ktorých žalobách krajský súd rozhodol rozsudkami č. k. 24S/4/2012, 24S/5/2012 a 24S/6/2012 z 20.06.2012 tak, že žaloby zamietol. Na základe žalobcom podaných odvolaní proti predmetným rozsudkom Najvyšší súd SR rozsudkami č. k. 8Sžf/54/2012 zo dňa 26.09.2013, 5Sžf/54/2012 zo dňa 30.09.2013 a 6Sžf/54/2012 zo dňa 25.09.2013 rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutia žalovaného zo dňa 07.11.2011 v spojení s rozhodnutiam správcu dane z 29.03.2007 týkajúcimi sa nepriznania úroku z omeškania za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobia apríl, máj, jún 1997 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie s tým, že správcovi dane uložil povinnosť postupovať podľa § 13 ods. 8 zák. č. 563/2009 Z.z. v spojení s § 165b ods. 1 cit. zákona a vyzvať žalobcu na odstránenie nedostatkov podaní - žiadostí doručených správcovi dane 27.11.2006 tak, aby bolo jednoznačne zrejmé, čoho sa žalobca domáhal, či vyplatenia sankčného úroku podľa § 35b a nasl. Zákona o správe daní platného v rozhodnom čase, alebo úroku podľa § 63 a nasl. cit. zákona v znení platnom do 31.12.2003 a to v kontexte so znením § 110c a § 110e cit. zákona a po odstránení nedostatkov o takýchto žiadostiach rozhodnúť v súlade s vtedy pre danú skutočnosť platnými právnymi predpismi.

Správca dane v intenciách vyššie uvedených rozhodnutí Najvyššieho súdu SR vyzval žalobcu listami z 13. a 15.01.2014 v zmysle § 13 ods. 8 v spojení s § 165b ods. 1 zák. č. 563/2009 Z.z., aby v stanovenej lehote svoje podania doručené správcovi dane dňa 27.11.2006 vo veci výpočtu úroku z omeškania - apríl, máj a jún 1997 doplnil a vyjadril sa, či sa domáha vyplatenia sankčného úroku podľa § 35b Zákona o správe daní v znení platnom v rozhodnom čase alebo vyplatenia úroku podľa § 63 Zákona o správe daní v znení platnom v rozhodnom čase. Výzvy boli žalobcovi doručené 21.01.2014 a žalobca v stanovenej lehote vo vyjadreniach zo dňa 30.01.2014 uviedol, že sa domáha „vyplatenia sankčného úroku podľa ust. § 35b zák. č. 511/1992 Zb. v znení platnom v rozhodnom čase. Predmetný sankčný úrok vznikol v súvislosti s nevyplatením preplatku na DPH z nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie apríl, máj a jún 1997“. Vo vyjadreniach uviedol, že nárok na vrátenie daňového odpočtu za obdobie jún 1997 bol uplatnený vo výške 1.570.740,- Sk, t.j. vo výške 52.139,02 Eur, pričom nadmerný odpočet DPH mal byť vrátený najneskôr do 19.11.1997. Bol však vrátený až 28.02.2006, t.j. omeškanie predstavovalo 3021 dní. Vzhľadom na § 35b ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. úrok predstavoval 0,09643836 % denne, pri počte dní omeškania 3021 dní celkový úrok predstavuje 291,34 % z neoprávnene zadržovaných peňažných prostriedkov, a preto žiadal uhradiť sumu 151.901,96 Eur. Nárok na vrátenie daňového odpočtu za obdobie máj 1997 bol uplatnený vo výške 1.153.225,- Sk, t.j. vo výške 38.280,06 Eur. Nadmerný odpočet DPH mal byť vrátený najneskôr do 08.10.1997. Bol však vrátený až 28.02.2006, t.j. omeškanie predstavovalo 3062 dní. Pri dennom úroku 0,09643836 % pri počte dní omeškania 3062 dní predstavuje celkovo úrok 295,29 % z neoprávnene zadržovaných peňažných prostriedkov, preto si uplatnil sankčný úrok vo výške 113.038,81 Eur. Nárok na vrátenie daňového odpočtu za obdobie apríl 1997 bol uplatnený vo výške 1.095.892,- Sk, t.j. 36.376,95 Eur. Nadmerný odpočet DPH mal byť vrátený najneskôr do 02.09.1997. Bol však vrátený až 28.02.2006, t.j. omeškanie predstavovalo 3099 dní. Pri dennej výške úroku 0,09643836 % pri počte omeškania 3099 dní predstavuje celkový úrok 298,86 % z neoprávnene zadržovaných peňažných prostriedkov, a preto si žalobca uplatnil sankčný úrok vo výške 108.717,05 Eur. Správca dane vyššie uvedenými rozhodnutiami zo dňa 05.03.2014 o žiadostiach žalobcu doručených správcovi dane 27.11.2006, doplnených vyjadreniami z 30.01.2014, o vyplatenie sankčného úroku podľa § 35b zák. č. 511/1992 Zb. v znení

platnom v rozhodnom čase rozhodol tak, že týmto žiadosťami nevyhoveli a sankčný úrok nepriznal. Žalovaný vyššie uvedenými rozhodnutiami z 23.05.2014 (ktoré sú predmetom preskúmania v tomto konaní) rozhodnutia správcu dane z 05.03.2014 potvrdil s odôvodnením, že pôvodné rozhodnutie správcu dane, ktorým nebol priznaný nárok na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie apríl 1997, máj 1997 a jún 1997 (rozhodnutia vydané 19.05.2000) nadobudli právoplatnosť 11.10.2000 a vykonateľnosť 17.10.2000, t.j. pred 01.01.2004, a preto daňovému subjektu - žalobcovi nevznikol nárok na zaplatenie sankčného úroku.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobca podal dňa 23.07.1997 daňové priznanie DPH za mesiac jún 1997 a uplatnil si nárok na vrátenie nadmerného odpočtu vo výške 1.570.740,- Sk, dňa 24.06.1997 podal daňové priznanie DPH za mesiac máj 1997 a uplatnil si nárok na vrátenie nadmerného odpočtu vo výške 1.153.225,- Sk a dňa 23.05.1997 podal daňové priznanie DPH za mesiac apríl 1997 a uplatnil si nárok na vrátenie nadmerného odpočtu vo výške 1.095.892,- Sk. Z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca žiadosťami doručenými správcovi dane 27.11.2006 označenými ako „Výpočet úroku z omeškania - apríl, máj a jún 1997“ požiadal správcu dane o úhradu finančného vyčíslenia úroku z omeškania za oneskorene vrátený nadmerný odpočet za apríl, máj a jún 1997, ktorý bol žalobcovi vrátený správcom dane 28.02.2006, a to za mesiac apríl 1997 vo výške 1.146.693,- Sk za 3100 dní omeškania, za mesiac máj 1997 vo výške 1.192.671,- Sk za 3064 dní omeškania, za mesiac jún 1997 vo výške 1.602.200,- Sk za 3022 dní omeškania (pri dennom úroku 0,03375342566 % z dlžnej sumy).

O predmetných žiadosťach žalobcu rozhodoval správca dane, žalovaný i Ministerstvo financií SR s tým, že na základe rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 8Sžf/54/2012 z 26.09.2013, bolo rozhodnutie žalovaného zo 07.11.2011 a rozhodnutie správcu dane z 29.03.2007, ktorým žalobcovi nebol priznaný sankčný úrok za oneskorene vrátenie nadmerného odpočtu za jún 1997 zrušené. Rovnako na základe rozsudku NS SR č. k. 6Sžf/54/2012 z 25.09.2013 bolo rozhodnutie žalovaného zo 07.11.2011 a rozhodnutie správcu dane z 29.03.2007, ktorým žalobcovi nebol priznaný sankčný úrok za oneskorene vrátenie nadmerného odpočtu za máj 1997 zrušené a tiež rozsudku NS SR č. k. 5Sžf/54/2012 z 30.09.2013 bolo rozhodnutie žalovaného zo 07.11.2011 a rozhodnutie správcu dane z 29.03.2007, ktorým žalobcovi nebol priznaný sankčný úrok za oneskorene vrátenie nadmerného odpočtu za apríl 1997 zrušené s tým, že správcovi dane bola uložená povinnosť postupom podľa § 13 ods. 8 Daňového poriadku vyzvať žalobcu na odstránenie väd podaní tak, aby bolo jednoznačne zrejmé, či sa domáha sankčného úroku podľa § 35b alebo úroku podľa § 63 a nasl. Zákona o správe daní. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že správca dane postupujúci v intenciách vyššie uvedených rozsudkov Najvyššieho súdu SR vyzval žalobcu na upresnenie požadovaného nároku, pričom žalobca na základe jeho výziev z 13.01.2014 a 15.01.2014 správcovi dane oznámil, že sa domáha vyplatenia sankčného úroku podľa § 35b zák. č. 511/1992 Zb. v znení platnom v rozhodnom čase a vzhľadom na závery uvedené v týchto rozsudkoch NS SR žiadal s poukazom na § 35b ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. v znení účinnom k 31.08.2007 uhradiť sankčný úrok vo výške 4-násobku základnej úrokovej sadzby NBS (pri výške denného úroku 0,9643836 % z dlžnej sumy za oneskorene vrátený nadmerný odpočet DPH za mesiac jún 1997 sumu 151.901,96 Eur za mesiac máj 1997 sumu 113.038,81 Eur a za mesiac apríl sumu 113.038,81 Eur.

Správca dane následne rozhodnutiami z 05.03.2014 žiadosťami žalobcu nevyhoveli a nepriznal mu uplatnený sankčný úrok. Žalobca sa proti rozhodnutiam správcu dane odvolal. O odvolaniach rozhodol žalovaný napadnutými rozhodnutiami z 23.05.2014 tak, že rozhodnutia správcu dane z 05.03.2014 potvrdil s odôvodnením, že vzhľadom na to, že pôvodné rozhodnutia správcu dane, ktorými nebol priznaný nárok na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie apríl, máj a jún 1997 zo dňa 19.05.2000 boli právoplatné 11.10.2000 a vykonateľné dňa 17.10.2000, t.j. pred 01.01.2004, žalobcovi nárok na zaplatenie sankčného úroku nevznikol. Podľa žalovaného boli dôvodom pre nepriznanie sankčného úroku nasledovné skutočnosti:

- sankčný úrok za neoprávnene zadržované peňažné prostriedky podľa § 35b ods. 5-7 Zákona o správe daní za oneskorene vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho neodpočítanej časti je možné priznať

najskôr od dátumu 01.05.2004;

- k priznaniu nároku na sankčný úrok za neoprávnene zadržované peňažné prostriedky je potrebné, aby rozhodnutie správcu dane, podľa ktorého sa nepriznal nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho neodpočítanej časti, nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť po 01.01.2004;

- právoplatné a vykonateľné rozhodnutie bolo v ďalšom konaní zrušené a nahradené novým rozhodnutím alebo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie bolo zmenené novým rozhodnutím tak, že sa priznal daňovému subjektu vyšší nárok na vrátenie nadmerného odpočtu.

Žalobca v žalobách i na pojednávaní namietal, že takýto právny záver žalovaného je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci a žiadal napadnuté rozhodnutia žalovaného i správcu dane zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. Splnomocnený zástupca žalobcu súčasne na pojednávaní uviedol, že síce v žalobe žiadal zrušiť napadnuté rozhodnutia žalovaného i správcu dane aj s poukazom na § 250j ods. 2 písm. d/ a e/ O.s.p., tieto zrušovacie dôvody však jednak v žalobách neboli konkretizované a jednak na pojednávaní splnomocnený zástupca žalobcu upresnil, že napadnuté rozhodnutie žiada zrušiť len z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých bol vyslovený názor, že na predmetné konania na základe žiadostí žalobcu o zaplatenie sankčného úroku je potrebné aplikovať ustanovenia zák. č. 511/1992 Zb. v znení účinnom k 31.08.2007 a s poukazom na § 110e cit. zákona potom podľa žalobcu postačuje, že konanie o priznanie sankčného úroku prebieha po nadobudnutí účinnosti tohto zákona, pričom rozhodnutia, ktorými bol priznaný nadmerný odpočet a príslušné zdaňovacie obdobia apríl, máj a jún 1997 boli vydané v r. 2006, t.j. po 01.01.2004, čím boli podľa neho splnené podmienky na aplikáciu ust. § 35b zák. č. 511/1992 Zb. platnom v rozhodnom období.

Krajský súd uviedol, že v preskúmvacom konaní vychádzal zo skutočností, že žalobca požiadal správcu dane žiadosťami z 27.11.2006, v znení doplnujúcich vyjadrení z 30.01.2013, o vyplatenie sankčného úroku v zmysle § 35b zák. č. 511/1992 Zb. za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu za obdobie apríl, máj a jún 1997. Nadmerný odpočet za uvedené zdaňovacie obdobia bol žalobcovi vrátený správcou dane v mesiaci február 2006 v pôvodne uplatnenej výške uvedenej v daňových priznaniach za zdaňovacie obdobie mesiac apríl, máj a jún 1997, ako aj v rozhodnutiach žalovaného z 23.01.2006 (ktorými boli zmenené rozhodnutia správcu dane z 27.10.2005 a bolo rozhodnuté o priznaní nadmerného odpočtu za predmetné zdaňovacie obdobia), t.j. za mesiac apríl 1997 vo výške 1.095.892,- Sk, za mesiac máj 1997 vo výške 1.153.225,- Sk a za mesiac jún 1997 vo výške 1.570.740,- Sk. Tieto skutočnosti medzi účastníkmi konania neboli sporné. Sporné bolo, či žalobcovi vznikol nárok na sankčný úrok podľa § 35b ods. 1 Zákona o správe daní za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona.

Žalovaný, ako aj správca dane, pri rozhodovaní o vyššie uvedených žiadostiach žalobcu o vyplatenie sankčného úroku doručených správcovi dane 26.11.2006 (v znení vyjadrení z 30.01.2014), súc viazaní právnym názorom NS SR (§ 250ja ods. 4 O.s.p.) aplikovali ustanovenia zák. č. 511/1992 Zb. v znení účinnom do 31.08.2007 a dospeli k záveru, že v kontexte s § 110c ods. 5 a § 110e Zákona o správe daní žalobcovi nárok na sankčný úrok nevznikol. Žalovaný z vyššie citovaných ustanovení Zákona o správe daní vyvodil záver, že sankčný úrok za neoprávnene zadržované peňažné prostriedky podľa § 35b ods. 5-7 Zákona o správe daní za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho neodpočítanej časti je možné priznať najskôr od dátumu 01.05.2004. Žalobca v žalobách takýto názor považoval za výsledok nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd túto námietku žalobcu nepovažoval za dôvodnú a záver žalovaného, že sankčný úrok za oneskorene vrátený nadmerný odpočet je možné priznať až od 01.05.2004, považoval za správny z nasledovných dôvodov:

Žalobca si uplatnil sankčný úrok za oneskorene vrátený nadmerný odpočet DPH za mesiac jún 1997 za obdobie od 19.11.1997 z 28.02.2006, t.j. 3021 dní za oneskorene vrátený nadmerný odpočet za mesiac máj 1997 za obdobie od 08.10.1997 do 28.02.2006, t.j. za 3062 dní a za oneskorene vrátený nadmerný odpočet za mesiac apríl 1997 za obdobie od 02.09.1997 do 28.02.2006, t.j. za 3099 dní. Inštitút

„sankčného úroku“ bol však do zák. č. 511/1992 Zb. zavedený až od 01.01.2004 (zák. č. 609/2003 Z.z.). Podľa § 35b ods. 6 Zákona o správe daní v znení zák. č. 609/2003 Z.z. správca dane za obdobie neoprávnene zadržovaných peňažných prostriedkov daňového subjektu podľa ods. 5 zaplatí daňovému subjektu sankčný úrok vo výške trojnásobku základnej úrokovej sadzby NBS v deň, keď daňový subjekt uhradil správcovi dane pôvodnú výšku dane. Citované ust. § 35b ods. 6 Zákona o správe daní obsahuje spôsob výpočtu sankčného úroku tak, že sankčný úrok sa vypočíta zo sumy neoprávnene zadržovaných peňažných prostriedkov daňového subjektu a počtu dní, ktoré uplynú odo dňa, keď daňový subjekt zaplatil správcovi dane pôvodnú výšku dane do dňa, keď správca dane neoprávnene zadržované peňažné prostriedky poukázal daňovému subjektu, pričom tento deň sa do počtu dní nezapočítava. Ust. § 35b ods. 7 Zákona o správe daní upravuje povinnosť správcu dane zaplatiť daňovému subjektu sankčný úrok vo výške podľa ods. 6 aj v prípade oneskoreného vrátenia dane alebo nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona. Podľa odkazu 6eb bol týmto osobitným zákonom zák. č. 289/1995 Zb. o dani z pridanej hodnoty úč. do 31.12.2003, pričom tento osobitný predpis v § 2 ods. 5 písm. i/ definoval pojem „nadmerného odpočtu“ a v § 23 upravil spôsob, ako aj lehoty vrátenia nadmerného odpočtu v závislosti od toho, či daňový subjekt požiada o vrátenie nadmerného odpočtu pri podaní daňového priznania za príslušné zdaňovacie obdobie, alebo správca dane nadmerný odpočet vracia po ukončení daňovej kontroly zameranej na zistenie oprávnenosti uplatneného nadmerného odpočtu. Podľa ust. § 110c ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní (Prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 01.01.2004) do nadobudnutia platnosti zmluvy o pristúpení SR k Európskej únii sa ust. § 35b ods. 1-9 uplatnia na všetky dane s výnimkou dane z pridanej hodnoty a spotrebných daní. Účinnosť ust. § 35b ods. 1-9 Zákona o správe daní bola teda v zmysle cit. ust. § 110c ods. 5 Zákona o správe daní odložená ku dňu 01.05.2004, kedy nadobudla účinnosť zmluva o pristúpení SR k Európskej únii. Z uvedeného vyplýva, že za predpokladu, že daňovému subjektu (žalobcovi) vznikol nárok na zaplatenie sankčného úroku (ktorý bol zavedený od 01.01.2004) za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, sankčný úrok bolo možné priznať takémuto subjektu až od 01.05.2004. Záver žalovaného, ktorý vyslovil v napadnutých rozhodnutiach, že sankčný úrok za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu je možné priznať najskôr od dátumu 01.05.2004 je teda správny a v súlade s vyššie uvedenou právnou úpravou.

Žalovaný napadnutými rozhodnutiami nepriznal žalobcovi nárok na zaplatenie sankčného úroku (stotožniac sa so záverom správcu dane) z dôvodu, že v preskúvanom prípade nebola splnená podmienka pre priznanie nároku vyplývajúca z ust. § 110e Zákona o správe daní a to, že pôvodné rozhodnutie správcu dane, ktorým nebol priznaný nárok na vrátenie nadmerného odpočtu, bolo právoplatné a vykonateľné v r. 2000, t.j. pred 01.01.2004. Vychádzal pritom z ust. § 35b ods. 5 a 7 Zákona o správe daní v znení účinnom k 31.08.2007 v kontexte s § 110e cit. zákona. Pokiaľ žalobca v žalobe namietal tento záver žalovaného, krajský súd jeho námietku považoval za dôvodnú. Žalovaný vznik nároku žalobcu na sankčný úrok podmienil vydaním rozhodnutia správcu dane, podľa ktorého sa nepriznal nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho neodpočítanej časti, ktoré by nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť po 01.01.2004 s tým, že by následne takéto rozhodnutie bolo zrušené alebo nahradené novým rozhodnutím, ktorým by sa daňovému subjektu priznal vyšší nárok na vrátenie nadmerného odpočtu. Takýto záver je podľa názoru súdu výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci. Z vyššie cit. ustanovení Zákona o správe daní vyplýva, že právna úprava - § 35b ods. 7 Zákona o správe daní v znení úč. do 31.12.2004 ukladala správcovi dane povinnosť zaplatiť daňovému subjektu sankčný úrok vo výške určenej podľa ods. 6 v prípade oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, pričom vyplatenie sankčného úroku nebolo podmienené vydaním rozhodnutia správcu dane (ktorým by bolo rozhodnuté o vrátení nadmerného odpočtu, resp. ktorým by bolo rozhodnuté o zrušení rozhodnutia o nepriznaní nadmerného odpočtu). Samotná skutočnosť, že nadmerný odpočet bol vrátený oneskorene, t.j. po lehote stanovenej v osobitnom predpise, bola tou skutočnosťou, s ktorou zákon spájal povinnosť správcu dane zaplatiť daňovému subjektu sankčný úrok vo výške stanovenej v § 35b ods. 6 Zákona o správe daní. Na vznik nároku na sankčný úrok podľa platnej právnej úpravy do 31.12.2004 teda nebolo potrebné vydať rozhodnutie správcu dane. Až novelou zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní účinnou od 01.01.2005 (zák. č. 679/2004 Z.z.) bolo o.i. novelizované ustanovenie § 35b cit. zákona upravujúce inštitút sankčného úroku tak, že o.i. bola v ods. 5 zavedená definícia „neoprávnene zadržovaných finančných prostriedkov“, pričom podľa cit. ust. §

35b ods. 5 Zákona o správe daní v znení účinnom od 01.01.2005 rozdiel medzi zaplatenou daňou alebo zaplateným rozdielom dane na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia správcu dane alebo odvolacieho orgánu a daňou alebo rozdielom dane zníženým novým rozhodnutím sa považuje za neoprávnené zadržované peňažné prostriedky daňového subjektu. Rovnako za neoprávnené zadržované peňažné prostriedky daňového subjektu sa považuje aj rozdiel medzi zaplateným sankčným úrokom vyrubeným rozhodnutím správcu dane a sankčným úrokom zníženým podľa ods. 4 novým rozhodnutím. Ak bol novým rozhodnutím priznaný vyšší nárok na nadmerný odpočet 11ad/, alebo na jeho neodpočítanú časť, považuje sa priznaný vyšší rozdiel nadmerného odpočtu alebo jeho neodpočítanej časti za neoprávnené zadržované peňažné prostriedky daňového subjektu; ak bol novým rozhodnutím priznaný vyšší nárok na vrátenie uplatneného vrátenia dane, 1b/ považuje sa priznaný vyšší rozdiel dane za neoprávnené zadržované peňažné prostriedky daňového subjektu. Následne v ods. 6 sa upravuje spôsob výpočtu na určenie výšky sankčného úroku nasledovne: Správca dane za obdobie neoprávnené zadržovaných peňažných prostriedkov daňového subjektu podľa odseku 5 zaplatí daňovému subjektu sankčný úrok vo výške štvornásobku základnej úrokovej sadzby Národnej banky Slovenska platnej v deň, keď daňový subjekt zaplatil správcovi dane pôvodnú výšku dane alebo keď vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu v lehote podľa osobitného zákona 11ad) /§79 zákona č.222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty/ alebo spotrebnej dane v lehote podľa osobitného zákona. 1b) Sankčný úrok sa vypočíta zo sumy neoprávnené zadržovaných peňažných prostriedkov daňového subjektu a počtu dní, ktoré uplynú odo dňa, keď daňový subjekt zaplatil správcovi dane pôvodnú výšku dane, alebo keď vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho neodpočítanej časti v lehote podľa osobitného zákona 11ad) alebo nárok na vrátenie spotrebnej dane v lehote podľa osobitného zákona, 1b) do dňa, keď správca dane neoprávnené zadržované peňažné prostriedky poukázal daňovému subjektu, pričom tento deň sa do počtu dní nezapočítava. Za tento deň sa považuje deň, keď sa peňažné prostriedky odpíšu z účtu správcu dane. Ak je správca dane povinný zaplatiť daňovému subjektu sankčný úrok, pri jeho platení sa postupuje ako pri vrátení daňového preplatku podľa § 63. Z uvedeného vyplýva, že až od 01.01.2005 bolo vyplatenie sankčného úroku zo strany správcu dane daňovému subjektu (pri splnení podmienok na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného predpisu) podmienené vydaním rozhodnutia správcu dane.(V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že v prejednávacom prípade boli napokon rozhodnutia, ktorými bol žalobcovi určený nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobia apríl, máj a jún 1997, vydané dňa 23.01.2006, t.j. po 01.01.2005). Podľa § 110e zák. č. 511/1992 Zb. - prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 01.01.2005 ustanovenia tohto zákona sa použijú na pokuty a sankčný úrok účinné od 01.01.2004, ako aj na zrušené penále, pokuty a zvýšenie dane, ak v konaní o nich bude prebiehať po nadobudnutí účinnosti tohto zákona a nezaniklo právo na ich vyrubenie, vybratie a vymáhanie; na konanie o penále sa rovnako použije ustanovenie tohto zákona v sankčnom úroku a na konanie o pokutách a zvýšení dane sa rovnako použije ustanovenie tohto zákona o správnych deliktoch. V tomto prípade rozhodná skutočnosť pre vznik nároku na sankčný úrok (nevrátenie nadmerného odpočtu) nastala pred 01.01.2005, avšak vzhľadom na ust. § 110c ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. bolo možné aplikovať ustanovenie § 35b až od 01.05.2004, t.j. žalobcovi bolo možné priznať sankčný úrok až od 01.05.2004, nepochybne sa však jedná o sankčný úrok účinný od 01.01.2004. Keďže žalovaný i správca dane vychádzali z (nesprávneho) právneho názoru, že vznik sankčného úroku žalobcu je podmienený v tomto prípade vydaním rozhodnutia správcu dane o ne/priznaní nároku na nadmerný odpočet, resp. vydaním rozhodnutia o zmene takéhoto rozhodnutia po 01.01.2004, (pričom pôvodné rozhodnutia správcu dane, ktorými nebol žalobcovi priznaný nárok na vrátenie nadmerného odpočtu boli právoplatné a vykonateľné v roku 2000), ďalšie podmienky vzniku nároku na žalobcom uplatnený sankčný úrok neskúmali. Splnenie týchto podmienok bude žalovaný, resp. správca dane povinný zisťovať v ďalšom konaní, v ktorom posúdi dôvodnosť uplatneného sankčného úroku vo vzťahu k dĺžke omeškania (s prihliadnutím na moment vzniku práva na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného predpisu a spôsob jeho uplatnenia, ako aj ku skutočnosti, že správca dane vykonal u žalobcu daňové kontroly zamerané na zistenie oprávnenosti uplatnenia nadmerného odpočtu) a výške uplatneného sankčného úroku a o žiadostiach žalobcu znova rozhodne v súlade s vtedy pre danú skutočnosť platnými právnymi predpismi.

Výrok o náhrade trov konania súd krajský súd odôvodnil poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.), navrhujúc, aby odvolací súd rozhodol tak, že žalobu zamietne. V odôvodnení svojho odvolania odcitoval iba príslušnú časť svojho vyjadrenia k žalobám, ktorá je tiež doslovným znením odôvodnenia preskúvaných rozhodnutí.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30.11.2016 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo preskúmať na základe a v rozsahu včas podaného odvolania, či krajský súd vecne správne rozhodol, keď žalobou napadnuté rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovými rozhodnutiami zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Predmetom preskúvacieho konania v danej veci sú rozhodnutia a postup žalovaného správneho orgánu, ktorými žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o nepriznaní sankčného úroku žalobcovi. Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v posudzovanej veci zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p.. Účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko úspešný žalobca trovy odvolacieho konania nevyčísľil a žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.